

TORONYSZOBA

A kastély kertje kissé elhagyott,
De októbernek biztos bája van.
Vadgesztenye kopogtat ablakot,
Az óriásfa fürtje már arany.

Egy-egy levél leválik és libeg,
Bejancol az ásitó ablakon,
S a nyirkos, ápolatlan boltívek
Alatt a rossz padlóra hull vakon.

Épp a kongó toronyszobába száll...
Innen figyelt későn a király
Az alja-népre, mint vet és arat.

Öreg toronyszoba, szépítsd magad:
A nép siet feléd a parkon át,
Hogy berendezze gyermekotthonát!

Tóth Imre versei

ÜDVOZLET

Üdvözlünk, Nógrád;
— Végváarak földje,
Nyújtózó bércek
szép Ipoly völgye.
Üdvözlünk drága
fényt adó bánya, —
Szabad palócok
kedves világa.

Az első dalunk
azokat zengje,
Kik gyárban, földön
és lent a mélybe,
Fénylő szerszámmal
jövőt csíholnak,
Kiknek kezéből
szépül a holnap.

Drégelyi romok,
török kudarca,
S a vörös Tarján
legendás harca
Nógrádi hadak
nagy hírét őrzi,
Ily iskolákon
tanultak győzni.

Szép szabad Nógrád
jogos gazdája!
— Szülőföldünknek
munkásosztálya,
Jobb jövőt vető
szorgos parasztok, —
Új úton járó
Mikszáth-palócok.

Forró szeretet
száll ma felétek,
Méltán tiétek
az első ének,
Dicsőség néktek
hű munkás kezek;
Tetjtek dicsérnek!
bányák, üzemek.

Kérges kezektől
zöldül a mező.
Tőlük lesz földünk
jó kalászt termő.
Dicsőség néked
Dolgozó Ember;
Mi téged zengünk
szent szerelemmel.

Új dalos sereg
köszönt ma Nógrád.
Ismerd meg, szeresd;
Erősítsd szárnyát;

„MÁTRAI KÉPEK“-ből

TÉLI VIHAR

Ki bosszantotta fel
a háborgó hegyet?
Ki küldte rohamra
a dühöngő telet?
Süvöltő, vijjgó
félelmejes muzsika,
Viharzó, mátrai
téli szinfónia.
Komor dallamokat
harsognak a hegyek,
Zúgó fellegeket
röpitnek a szelek.

Csupasz, fagyos
gallyak csapkodják a felhőt,
Vad szél hajlítgatja
a hóterhelt fenyőt
Jajongó tuzaja
megrémülten lobog,
Sok hűséges levél
számúzve kavarog.
Flatal bükkfákról
tépi őket a szél,
Szivós szerelmükfől
lett ily dühös a tél.

Sírón vergődnek
a nyír vékony gallyai
Dacosan áll a tölgy,
nem akar hajlani.
Szürös csipkebokrokon
piros csengők csengnek.
Súlyos jégterhükkel
hajlongnak a fülvek,
A Tomboló éles szél
fagyos jégkésével,
Mefisztó kacajjal
ezer dunyhát tép fel,

Kavargó hópelyhek,
száguldó hóorkán.
Sok dunyha fennakad
a dermedt fák gallyán.
Fekete gyémántok
tűnnek fel a télben,
Éhező szencinkék az
Élet nevében.

A viharos télel
felveszik a harcot,
Bátor szorgalommal
keresik a magot,
Jeges hajló kőrök
adják a kenyeret,
Miket csöppnyi csőrük
reménye üöget
Déli tengerekre szállt
sok gyáva társuk.
De ők nem hagyják el
szép tél Mátrájuk.

Hólepejt irtá-son
furcsa gyülekezet,
Hófehér bundában
sok-sok vad beszélget.
Sarki farkasok,
és álmos jegesmedvék,
— Havas fatuskók,
mit itt hagytak a fejszék —
A zúgó vad télben
miről tárgyalhatnak?
A tél fiai is
tavaszról álmodnak.

Egy-két kék villmász
fenn a fejünk felett
A komor viharban
fénylő eget sejtet.
A szürke felhőke.
csapkodó sok ágban,
Szélvésszel dacoló
füvekben és fákban
Nagy erők feszülnek.
Új életre várnak
Bátor gyermekei
ősi földanyánknak.

Bár törzsük meghajlik,
újra felpattannak,
Mert hisznek az ujnak,
hisznek az igaznak.
A szél mely elhozta
a vihart, a telet,
Elviszi, mire majd
tavaszi nap nevet.

